

celi vasi človeka, ki bi znal in hotel ure naviti? Že, pa župnik ne pusti, češ, naj se jezijo farani, zakaj pa niso privili organistu še 200 K poleg bernje, prostega stanovanja in še drugih dohodkov. — Gospod župnik, zakaj ste pa odpravili prejšnjega organista Štefana Kolar, ki je bil tukajšnji domačin, trezen človek, ki je opravljal zvesto svojo službo, kakor nobeden prej in tudi za njim ne bo ničše bolje. Cerkev je bila snažna, kakor mora biti hiša božja, orgljanje in petje je bilo brez graje. Vse je bilo v najlepšem redu. Skrbel je tudi za svojega onemoglega očeta, da je bil lep vzgled vsem sinovom. Vsem se je ta čin dopadel, tako da mu je občinstvo v to svrhu poklonilo na leto 200 K. Pa ni jih dolbil, moral je prej oditi, ker je imel to napako, da je bil miren in ni hotel, da župnika agitirati pri volitvah in drugih prilikah. — Župnik je mislil, da bo teh 200 K dobil tudi Štefetov naslednik. Kaj šel! Saj mu jih ni treba. Saj vemo, koliko je dobil bernje. Zakaj pa jo je prodal? Ponoči so vozili mošt v žito proč, ponoči, da bi ničše no videl, koliko je nabral. Ni zapustil Loč radi posamežanja, ampak zato, ker so mu bili že tudi prevrča. Marsikateri gleda z milim pogledom za njim, tudi župnik . . . 150 K! Seveda, vino je drag, golaž pa dober! . . . Ponudili so se že trije drugi organisti, pa župnik ne nastavi prej nobenega, dokler se tudi temu ne privoli najmanj 200 K razun dosedanjih dohodkov, kakor: bernje, brezplačno stanovanje, plačila za pogrebe, poroke, maše itd. To je izreklo ono nedeljo na pričnici in še pristavljal, da tistega ne sprejme on, katerega bi izvolil konkurenčni odbor. Saj vemo, zakaj! — Dobrol Gospod župnik, Vi ne potrebujejte mežnarja in organista? Mi tudi nel Mislite, da Vam bomo klečeplazili? Kaj šel! Saj vemo, kedo ste Vil Središčani so nam že pravili, predno smo Vas pozvali, da dobimo za župnika — Kozelja . . . Pazite, da se Vam v Ločah ne zgoditi, kar Vam je bilo namenjeno že v Središču, pa ste pravočasno edtegili pete. Z nami tudi ne boste posmetal!!!

Polensak. Dragi »Štajerc«, našemu g. Poplatniku se pa dolgo zdi, da od tebe nobenega pozdrava ni; zato te pa vsako nedeljo na pričnici v misli ima; pravi da si „preslab“ in nas nagovarja, da bi dali kaj ne jemu, tisto pa na „ofer“ za „močne“ časnike, to je „Straža“ in „Slov. gospodar“. Sestavil je že dva dopisa, enega „Straži“, drugega „Sl. slepari“, pardon „gospodari“, katerega je kaplanček Meško milostivo prepisal. V „Gospodar“ piše, kako hitro napreduje stavba faroža v gospodarskega poslopja. Kdo pa je ta kaplanček? To je tisti kaplanček, kateri si je nekdaj kot vojda romarjev na Bistrico gonil ljubico seboj, katera mu je tudi pozneje povila. To je tisti kaplanček, kateri svoje bolne materje v zadnji hiši tri mesece ni videl, in bi moral sirota od gladu umreti, ako bi ne imela dobrih usmiljenih scsebov. To je tisti kaplanček, katerega žena je rekla, da raje oslepi, kakor da bi njegovo mater vidla, in ta želja se je ji od Boga ustregla. To je tisti kaplanček, ki ima nadzorstvo pri denarjih, če katera baba kaj cerkvi sporoči. On takoj ta denar zabeleži na svoje posestvo. To je tisti kaplanček, kateri je že toliko denarja nabral za novi farož, da mu že v grlo sili, in se je batil, da ga denar ne zadrži. To je tisti kaplanček, kateri ima tako veliko zalogo v Polenski posojilnici, da ga je že poso-

jilnica opominjala, ako noč obresti dvigniti od dve leti, mu mora vlogo odpovedati — saplot, to je pa prev zetnost! Tudi g. Poplatnik dela dobre kšefte pri farožu. Paličja stavbe in vse tesarje ima pri sebi na stanovanju in na košti, da on dobri tiste krajarje, katere bi v go stinah potrosili. Dolgo smo že opazovali v pridigah, da ne more nobenega krščanega trpeti; zdaj ga pa vidite lisjaka, da on hoče vsak krajar požreti. Dalje prihodnje!

Iz St. Lenarta pri Brežicah. Ko sem se včeraj slučajno mudil na brežiškem kolodvoru, sem opazil pri vlačku popoldne par „sokolov“, ki so pričakovali svoje „brate“. A v njih veliko žalost jih je prišlo iz celiča Posavja samo 5 . . . Ker je pa bilo zelo slabo vreme, nisem šel v mesto, nego sem obiskal ondotne gostilne. Povsodi je bilo precej živahnih. Najbolj me je zanimal neki skakač iz St. Lenarta, ki je (kakor sem čul) znani klerikalec, pri katerem se slike lupijo. Da se malo razvedri, je povabil slivarice v gostilno g. župana in jim je plačal en sodček pive, da se je lažje kraj njih vrtil, kajti temu klerikalnemu petelinu zelo dišijo lepe „goričanke“. A imel je, kakor sem opazil, veliko smole. Dekleta niso nič marale njegove družbe in so mu pokazale hrbet, ter odišle ena za drugo v sosedno gostilno, kar je pa tega skakavčeka zelo razjezilo, ker po njegovem principu ne bi smel nične drugi nič zasluti, kakor le taisti, ki se njemu dopade. Tisti je pa svetoval temu „čuku“, naj se drži rajši svoje žene, da ne bo doma žalostna, medtem ko on lazi za drugimi dekletami in jim komandira. Če ima pa res preveč denarja, pa naj plača sv. mašo na čast sv. Duhu, da mu malo razvedri um in dà pravo pamet.

čiti nekega smrkolina, ki je kamenje metli. Povprašan, kdo da je, povedal je pokvarjen deček, da se piše Ignac Popošek, da je dom iz Podvinc in da hodi — k učitelju Šerona, tu bilo polje za Vaše delo! Namesto da bi se počeli s pionirji po cestah pretepavali, učite na svoje šolarje, kako naj se obnašajo!

Celjski „sokoli“ se zopet grozno razburjuje. Zagodilo se jih sicer ni ničesar, ali razburjuje se pa le. Zadnji enkrat prišli so namreč pisanje neke veselice. Komaj so stopili iz kolodvorskega poslopja na celjski tlak, ko so pričeli s tuljenjem in kričanjem domače prebivalstva izzivati. Navzlic temu pobalinskemu obnašanju se rdečesrajnikom ni ničesar zgodilo. Ali zato pa vpijejo in psiyejo zlasti celjsko policio. Tisti polacija je pač eno napako napravila: Pozabili je te mlečozobne hujšače arretirati in čez ne zapreti, da bi se streznili. To bi bilo najboljše sredstvo. „Narodnjaki“ naj le pomislijo, kaj se nemškim „turnerjem“ zgodilo, ako bi n. p. v Beli Ljubljani na podobni način rogovili. Smešno je torej celjsko „razburjenje“, ki ga delajo z umetnimi sredstvi v „narodnem domu“. Slovensko ljudstvo od tega „razburjenja“ prunič ne vede, kajti to slovensko ljudstvo istotno ne mara za „sokole“ . . . Najsmešnejšo vloga skreje v vsem tem „razburjenju“ pa igrata dr. Kosevec in Rebek. Politični don Kišot Kukovec je res že prava karikatura v naši javnosti in nam se ne zdi čudno, da napreduje klerikalizem, ko ima „narodna stranka“ takov klavrn vodje. Prismukani Rebek pa misli, da bode s svojim nepostavnim kričanjem po bojkotu res komu kaj škodoval in sebi novih delomecev pridobil. Da se le ne prisomodi prstov!

81. rojstni dan je praznoval okrožni dekan č. g. Pinteritsch v Radgoni. Čestitamo vremenu duhovniku prav prisrčno!

V Ormožu vršijo se občinske volitve po podnji teden i. s. voli: 3. razred v četrtek dne 2. oktobra, 2. razred dne 3. oktobra od 16. 12. ure dopoldne, 1. razred pa istega dne po podnji od 2. do 3. ure. Vsak razred voli odbornikov in 3 nadomestnike.

Iz Konjic se nam piše: Kjer pade letos dan sv. Mihaela na pondeljak, se vrši letni živinski sejem šele dne 6. oktobra 1913, na kar se vse interesentno opozarja. Je, kakor znano, eden največjih letnih živinskih sejmov na spodnjem Štajerskem. Poje očakovati je torej, da se jako veliko živila prizene.

Neposredni davki. Tekom IV. četrtek dne 1913 postanejo neposredni davki na Štajerske doteleki oziroma plačni v naslednjih obrokih I. Zemljiški, hišnorazredni in hišno-najemniški davek ter 5-odstotni davek od najemnine ob poslopju, ki so prosta hišnajemniškega dana in sicer: 10. mesečni obrok dne 31. oktobra 1913, 11. mesečni obrok dne 30. novembra 1913, 12. mesečni obrok dne 31. decembra 1913. Občna pridobnina in pridobnina podjetja podvrženih javnemu dajanju računov: VI. četrtek letni obrok dne 1. oktobra 1913. III. Rentna in osebna dohodnina, v kolikor se ti davki pobirajo na račun državne blagajnice potom ob bitka po osebah oziroma blagajnicah, ki izplačujejo davku podvržene prejemke in sicer poluletne obroke dne 1. decembra 1913. Ako navedeni davki oziroma pripadne deželne davke ne vplačajo najkasneje 14 dni po preizkorjanju omenjenih plačilnih rokov, tedaj mora se plačati tudi zamudne obresti in sicer samo od državnih davkov, ampak v zmislu pravne stave z dne 15. januarja 1904. I. dež. zak. 17 tudi od deželnih dokladov, če skupna letna dolžnost na dotednem državnem davku preseže znesek 100 K; zamudne obresti znašajo vsakih 100 K dotedne dolžnosti in za vsak mujen dan 1:3 v in se morajo izračunati tisti davki vred plačati od dne, ki sledi zgoraj navedenem rokom do vstetege dne vplačila zapadle dolžnosti. Ako se davčna dolžnost ne vpladi 4 tednih po preteku plačilnega roka, iztrija ista s pripadlimi dokladami in z dotednimi zamudnimi obresti vred potom predpisanega po silnega postopanja.

Trežka nezgoda. Pri delu na kolodvoru Celju stisnili so vagoni železničarja Antonia Kochbeck in ga smrtnonevarno ranili.

Danes rdeč — jutri mrtev!

se bi lahko opravičeno trdilo z ozirom na stotero sredstev, ki se jih danes v časopisih naznana, da jutri zopet iz pozorišča izginejo.

Tu ne pomaga nobena reklama

ko sredstvo samo ne drži, kar naznanih obljublja. Nasprotino pa opozarjam, tukaj kratko, poniso in brez vsake reklame na dva sredstva, ki sta se že od zadnjega stoletja sem kot polnoporna zanesljiva izkazala in sicer:

1. izborni Fellerjev zeliščni fluid z znamko „Elzafluid“ kateri — kakor smo se sami prepričali — odpravi bolečine, ozdravi, osveži, okrepa muskuljne in kite, vpliva vživljajoče in poveča opornost, prepreči mnogo revmatičnih in lahkih bolezni, ki se jih dobi vsled prepiba ali prehlajenja. 12 malih ali 6 dvojnih ali 2 špecijalnih steklenic franko 5 krov.

2. Vam hočemo povedati, da tisočer ljudi proti pomanjkanju apetita, pečenju (sod-brennen), teži v želodcu, nagonu k pluvanju, slabostim, kovanju, napenjanju in proti vsakemu motenju prebave s posebnim uspehom rabi Fellerjeve odvajalne Rabarbara-kroglice z znamko „Elza-kroglice“, 6 škatljic 4 krome franko. In vedno zopet čujemo reči:

Ničesar ne gre čez dobroto

obeh Fellerjevih preparativ z znamkoma „Elzafluid“ in „Elza-kroglice“, ali pač naj se pred posnemanji in načrti naj se ju pristno s tem, da se natancno naslovni na:

E. V. FELLER, lekarnar v Stubici, Elsaplatz št. 241 (Hrvatsko.)

Illustration of a hand holding a bottle of Elzafluid medicine.

